

Somni d'Orient: la trobada de la música d'occident amb la música del serrall dels sultans turcs

► **Intèrprets:** Concerto Köln (Markus Hoffman, director), Sarband (Vladimir Ivanoff, director), Dervixos Giròvags. **28è Festival de Música de Torroella de Montgrí.** Plaça de la Vila. 10 d'agost.

EL PROGRAMA

Autors desconeguts

► La major part dels autors del programa resultaven desconeguts, ja que evidentment ho eren els compositors que van escriure durant els segles XVI i XVII de l'imperi otomà.

Un moment de l'espectacle que va tenir lloc el passat diumenge a la nit.

Viatge iniciàtic a l'Orient

CONCERTO KÖLN I SARBAND VAN FER DIUMENGE, AL FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA, UNA AUTÈNTICA INTROSPECCIÓ A LES ARRELS DE LES SEVES TRADICIONS I CULTURES MUSICALS, PER TAL DE DESCOBRIR TRETS COMUNS ENTRE ORIENT I OCCIDENT.

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué i Barceló TORROELLA

Acabat el concert de Concerto Köln i Sarband érem en un cafè de la vila repassant les nostres oblidades lliçons d'història sobre l'imperi otomà, sobre Turquia, on va néixer, la seva expansió fins a Síria i Algèria i la seva influència a Europa. I arribàvem a la conclusió que

poc sabem dels nostres veïns dels quals només ens separen quatre hores d'avió.

Per això van ser ben rebudes les acertades explicacions del contrabaix, basc de naixement, Roberto Fernández de Larrinoa, que va utilitzar un recurs didàctic com era el de fer un viatge en el temps per anar a trobar les músiques del Pròxim Orient en els segles XVI i XVII i l'encanteri que van produir entre els músics d'Occident al segle XVI-II.

El projecte i la proposta artística no eren fàcils: s'hauria pogut convertir en una successió de peces, ara d'Orient

ara d'Occident, com si es tractés de l'exposició d'obres de museu típic, sense discurs. I, en canvi, Concerto Köln i Sarband fan una autèntica introspecció a les arrels de la respectiva tradició i de la cultura musical que ha conformat la respectiva història, i en descobreixen els trets comuns. I de tot plegat n'ela-

EL BALL

«La dansa de dos homes vestits amb amples faldilles dona més equilibri a l'espectacle i hi afegeix més interrogants»

boren un relat musical sòlid i consistent.

Sarband és un conjunt d'instruments antics, de la tradició otomana. Un violí minúscul, violí da gamba en podríem dir, un salteri, percussions i flauta de canya. Tots sols atrauen l'espectador que s'interroga inevitablement sobre les diferències i les similituds de sons, de ritmes i de melodies. Però, és quan Sarband s'integra amb Concerto Köln que es fan evidents les influències d'una cultura i una altra. El director de Sarband, Vladimir Ivanoff, fusiona les dues tradicions amb uns arranjaments respectuosos per l'obra original que subratllen encara més la comunió que havia presidit el desenvolupament de les dues cultures.

L'espectacle comença amb l'Obertura de l'òpera *Els peregrins de la Meca* de Gluck, una obra que dona la dimensió de la qualitat de Concerto Köln, la seva unitat, i el so peculiar del conjunt alemany. Tot seguit, comença el viatge i Sarband ja no ens abandona. El misticisme de dos dervixos, giravoltant sobre ells mateixos, tensionen tots els sentits. Amb la mà dreta s'adrecen a déu i amb l'esquerra reparteixen els béns a la comunitat. La dansa dels dos homes vestits amb amples faldilles dona més equilibri a l'espectacle i afegeix més interrogants.

La major part dels autors del programa resulten desconeguts. Ho són evidentment els compositors que van escriure durant els segles XVI i XVII de l'imperi otomà. Franz Xaver Süssmayer, el deixeble que va acabar el Rèquiem que havia començat Mozart, tancava la primera part amb una *Simfonia turca* i, per concloure l'espectacle, Concerto Köln i Sarband van interpretar l'obertura del Rapte del serrall de Wolfgang Amadeus. Una obra que desplega la seva acció en un ambient oriental i que els instruments de Sarband, amb arranjaments d'Ivanoff, reforcen la idea primigènica de Mozart. Si avui el salzburguès pogués escoltar aquella òpera i pogués presenciar l'espectacle que el Festival de Torroella va presentar a la plaça de la Vila, segur, ben segur que somriuria satisfet.